

ဝက်ပါက ကျောင်း

ရာမင်း

စာရေးသူ၏ ကျေးဇူးတင်လွှာ

စာဖတ်သူများ မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ ဝင်္ကပါကို ကျောခင်း၍ ဇာတ်လမ်းလေး မဖတ်ခင် ဒီစာလေးကို ဖတ်မိကြမယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ် ဒီဇာတ်လမ်းလေးမှာ ကြိုးစားရေးသား ထားပါသည်။ ။ တိုတိုနှင့် လိုရင်းကို ကွင်းကွင်းရှင်းရှင်း ရေးတတ်သော ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဟန်ဖြင့် ယခု ဇာတ်လမ်းလေးကို အသက်သွင်း ရေးခဲ့ပါသည်။ ။ အချိန်များ မအားလပ်သည့် အတွက် စာရေးကျဲသော်လည်း အစဉ် အားပေးသော ကျွန်တော် စာဖတ်သူများကို အထူးပင် ကျေးဇူး တင်ရှိပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ ကျွန်တော် ယခု ဇာတ်လမ်းလေးနဲ့ အတူ စာရေးခြင်းကို နားတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။ (ကျောင်းတက်ချိန်အတွင်း) ရေးသားပြီးသော ဇာတ်လမ်းများကိုလည်း ဖော်ပြပေးခဲ့ပါမည် Yarza Min acc အတွင်း မွေနှောက် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အတွက်ပါ။

****ဒဿနဆန်သော စာစုလေးများ ****

****တကယ်တော့ မေတ္တာမှာ အသွားအပြန် ရှိပါတယ် သွားလာပုံလေးတော့ ကွာခြားတယ်**

****တစ်ခါတစ်ရံ အချစ်ကို ဘဝနဲ့ ကံကြမ္မာက ပြောင်းလဲနိုင်တယ်**

**** ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပေးဆပ်မှုကို ပြန်ကြည့်ရင်**

အလွယ်တကူ ရေတွက်နိုင်တယ်

**ကောက်ကြောင်း မတူတဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် စည်းလုံးခြင်း မရှိနိုင်ဘူး

**မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူးဆိုတာ လက်ခံနိုင်ရင် မဖြစ်သင့်တာကို လက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်

**အလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်လောက် ကြိုးစား လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာထက် ဘယ်လို အကျိုးရှိအောင် လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပိုအရေးကြီးတယ်

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။
ရာဇမင်း

ဝက်ပါကို ကျောခင်း၍

အခန်း (၁)

ချုံနွယ်များကြားတွင် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေသော အုတ်ဂူများ ၊ ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် သိပ်မကြာသေးသော အုတ်ဂူများ ၊ လူမြှုပ်ထားသော မြေပုံများသည် တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ ကပ်လျက် တည်ရှိနေကြ၏။ ကျေးငှက်သံ အချို့လည်း ဟိုဟိုဒီဒီမှ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ရှင်းလင်းထားခြင်း မရှိ၍ နွယ်ပင်များ ဆူးပင်များ အပြင် သစ်ရွက်များက ပိတ်မှောင်လျက် ရှိသည် ။ ထိုနေရာသည် ပိန်းတောရွာ၏ သီချိုင်းပင်။ အမှတ်အသားအားဖြင့် အလယ် တည့်တည့်တွင် ပေါက်နေ

သော ထန်းပင် နှစ်ပင်က တောင်တန် ခပ်နိမ့်နိမ့်များကို ကျော်လွန်နေ၍ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်ရုံဖြင့် ပိန်းတောသီချိုင်းဟု ထိုနယ် တစ်ဝိုက်ရှိ လူများ သိနိုင်လေသည်။

လူသူရှင်းနေ၍ ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိသော သီချိုင်း တစ်နေရာတွင်

"နန်းနန်း ထန်းပင်အောက်က ဟိုအရပ်ကို သွားကြည့်ကြမလား"

"အေ မြန်မြန် သွားကြည့်ကြမယ်လေ တို့ အိမ်က သီချိုင်းကို မလာခိုင်းထားဘူး မြန်မြန်တော့ ပြန်ရမယ်နော် မာဇ"

"အေးပါဟာ ... ဟိုတစ်ခါ အရပ် လာထားတုန်း ကလည်း အရိုက် ခံရပြီးပြီ ခုတစ်ခါ မြန်မြန် ပြန်တာပေါ့"

ကလေးငယ် နှစ်ယောက်သည် ပိန်းတော သီချိုင်း အလယ်ရှိ ထန်းပင် နှစ်ပင် ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကြ၏။

နှစ်ယောက်လုံး မှာ အသက် ၈ နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော မတိမ်းမယိမ်း ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ချုံနွယ်များကို ဖြကာ တိုးဝှေ့ပြီး ထန်းပင် ရှိရာသို့ ဦးတည် နေကြ၏။ မြေပုံ အဟောင်းများ အုတ်ဂူများကို ကွေ့ရှောင်ကာ ကတ်ကတ် သတ်သတ် သွားနေကြခြင်းပင် သူတို့ ၏ စိတ်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့စိတ် တစ်စုံ တစ်ခု ရှိနေဟန် မတူပေ။ ကလေးငယ်များ ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့မှု ဆိုသည် ကို မသိသေးပုံလည်း ပေါ်၏။

"ဟယ် နင့်အရပ် မရှိတော့ဘူး နန်းနန်း"

"ဒါဆို သရဲဝင်ပူးသွားပြီး ထွက်သွားပြီပေါ့ နော် မာဇ"

ကောင်မလေး၏ အသံမှာ ရုတ်တရက် ပျော်သွားပုံရ၏။

"သေချာတော့ မသိဘူးလေဟာ လူကြီးတွေ ပြောပုံအရဆိုရင် သင်္ချိုင်းက ရှိနေတဲ့ နေရာအကုန် သရဲတွေ နေတယ် ပြောတာပဲ။ ငါလည်း လာထားတုန်းက ဝင်နေကြဖို့ ပြောပေးခဲ့တယ်လေ"

"ဟင် ဒါဆို နင်က ငါ့အရုပ်မလေးကို သရဲလည်း ဝင်မနေပဲ လာပစ်ထားလိုက်တာလား"

ချက်ချင်း ဆိုသလို ကောင်မလေး၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလို မကျတော့ဟန်ဖြင့် တွန့်ရှုံ့သွားပြန်သည်။

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ နင့်အရုပ်မလေးက ချစ်စရာလေးမို့ အသက် ဝင်လာအောင် ငါလည်း ကြိုးစား လုပ်ပေးတာပါ"

"အင်းပါ ဒါဆို ငါတို့ အခု ပြန်ရှာမယ် မာဇ"

ထန်း နှစ်ပင်၏ ခြေရင်း ပတ်လည်တွင် ကလေး နှစ်ယောက်မှာ အရုပ်တစ်ခုကို အသည်းအသန် ရှာဖွေကြတော့သည်။ နေရာအတော် များများကို လှန်လှောကာ စိတ်ရှည်စွာ ရှာဖွေကြ၏။

ခဏဟု ဆိုသော်လည်း အချိန် အတော်အသင့် ကြာသည် အထိ စကားပြောလိုက် စနောက် လိုက်ဖြင့် ကလေး နှစ်ယောက် အချိန်ကုန်မှန်း မသိ အရုပ်အား အသည်းအသန် ရှာဖွေ နေကြလေသည်။

"ဟယ် ... ပြန်တွေ့ပြီ မာဇ"

ကောင်မလေးမှာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ထန်းရွက်အောက် တစ်နေရာမှ ကစားစရာ အရုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး လက်ဖြင့် ပိုက်ကာ ကောင်လေးရှိရာသို့ ပြန်ပြေး လာလေသည်။

အရုပ်မလေး ပြန်ရလာ၍ သူတို့ နှစ်ယောက် ပိန်းတော သင်္ချိုင်းအတွင်း ဆက်နေရန် အကြောင်း မရှိတော့၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လာ ကြတော့

သည် ။ ခဏဟု ဆိုသော်လည်း အရပ်ရှာ နေရသော အချိန်ကြောင့် နည်း
နည်း နောက်ကျသွားပြီး နေအနည်းငယ် အစွယ်ကျိုးစ ပြုလာချေတော့
သည် ။

သူတို့ လာစဉ် အချိန်ကတည်းက ညနေ ၃နာရီကျော် နေပြီလည်း
ဖြစ်ပေသည် ။

ရွာနှင့် လယ်ကွင်း အနည်းငယ် ခြားထားသော သံချိုင်းအတွင်း က
လေးငယ် နှစ်ယောက်သည် ပိန်းတော ရွာရှိရာသို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားရ
င်း စကား တတွတ်တွတ် ပြောကာ ရွာထဲသို့ ပြန်လာ ကြတော့သည် ။ အ
ရပ်မလေး ပြန်ရလာ၍ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးကိုယ်စီနှင့်
ရှိနေလေသည် ။

လှည်းများ သွားသော လှည်းလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် ဖုန်မှုန့်များ
တထောင်းထောင်းနှင့် ချွေးများ ရွှဲနေသော်လည်း သူတို့ ၏ အရွယ်၌
မည်သည့် အပူအပင်မျှ မရှိ လိုချင်တာလည်း ရသွား၍ ထိုအချိန်သည်
ပျော်ရွှင်စရာ အလွန် ကောင်းလေသည် ။

"အမယ် ... ဟိုကလေး နှစ်ကောင် ဘယ်တွေ သွားကြလို့ ဘယ်အချိ
န် ရှိပြီလဲ ရေသွားချိုးကြ"

"နန်းနန်း နင့်အရပ်လေး အသက်ဝင်ရင် ငါ့ပြောဦးနော်"

"အေးပါ နင်သာ ငါတို့ အိမ်ကို ပြန်မပြောနဲ့ နော်"

"ဟဲ့ အေးတော့မယ်လေ မြန်မြန် ရေချိုးကြ အခုထိ တတွတ်တွတ်
လုပ်ကြတုန်းလား တစ်နေကုန်လည်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်ကြ အာမ
ညောင်းကြတဲ့ အတိုင်းပဲ"

နှစ်ခါလောက် အသံကျယ်ကျယ် အော်လိုက်ခါမှ ကိုယ့်အိမ်ရှိရာသို့

ကလေးများမှာ အပြေးအလွှား ဝင်လာကြတော့၏။

အားညောင်းသည် နေပူသည် ပင်ပန်းသည် ဆိုသည့် အရာများကို ထိုအရွယ်ခန့်တွင် ရယ်စရာတစ်ခု အဖြစ် မြင်နေသည် မှာ ကလေးများ ၏ သဘာဝပင် ဖြစ်လေသည် ။

"အေ ... ဟယ် အေးကြူမရယ် ငါ့သမီးနဲ့ နင့်သားကလည်း ဒီ လောက် ဘယ်လိုတွဲမိပြီး မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့နိုင်ကြတာ မသိပါဘူး အေ အံ့ဩပါရဲ့ "

မာဇနှင့် နန်းနန်းမှာ ခြံစည်းရိုး တစ်ချောင်းသာ ခြားသော အေးကြူ မနှင့် မသိန်းတို့ ၏ ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

အေးကြူမမှာ ထိုရွာသူ ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျား ဖြစ်သူ၏ ရွာဖြစ် သော အလယ်ဘုံ ရွာ၌ အရင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည် ။

မာဇကို မွေးပြီး ကလေး အသက် ၆ နှစ်ပြည့်မှ ထို ပိန်းတော၌ အခြေပြန်ချကြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ သူတို့ အိမ်ပြောင်း လာသည် မှာ တစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ခြံဘေးရှိ မသိန်း၏ သမီးလေးနှင့် သူတို့ သားလေးမှာ တတွဲတွဲနှင့် ရွာရိုးကိုးပေါက် သွားကာ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့ကြသည် မနက်လင်းသည် နှင့် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် က ရောက်လာကြစမြဲပင် စားချိန်ရောက်လျှင် ကြုံသည့် ထို နှစ်အိမ်တွင် ထမင်းအတူ စားသည် ။

အိပ်ချိန်လောက်သာ ကိုယ့်အိမ်ကို မဖြစ်မနေ ပြန်ရသည့် ပုံပင်။ စာ သင်ကျောင်းများ နှင့် အလှမ်းဝေးသည် က တစ်ကျောင်း တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား မိသားစုများ ဖြစ်၍ ကလေးများမှာ ကျောင်းတော့ မနေရပေ ။ ထိုရွာ၌ ကျောင်းနေဖူးသည့် ကလေးများ လည်း မရှိသလောက်ပင်။ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ နှစ်ယောက် တစ်စိတ် ဟူ၍ ပြောရအောင်ပင် တ

ည့်နေကြသည် မှာ ထူးဆန်း လှပေသည်။ ။

ထိုရွာရှိ ရွာသား အများ စုမှာ လယ်နှင့် အခြားသော ကျပန်း အလုပ်များကို လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြ၏။ တောင်းပလုံး၊ စကော၊ ဇကာခမောက်၊ အပြင် ဆေးဥရှာ တို့ မှ အစ တောင်တန်းများ ရှိ၍ မျှစ်ချိုး၊ ထင်းခွေ မှိုရှာ တို့ ကိုလည်း လုပ်ကိုင်ကာ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြလေသည်။ ။

ရွာထဲတွင် တစ်ပတ်တစ်ခါ မြို့သို့ ဈေးသွားဝယ်ကာ ပြန်ရောင်းသော ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ။ ရွာသား အများ စုမှာ လည်း အကြောင်းမဲ့ မြို့သို့ မရောက်ကြပေ။ တောင်တန်းများ လယ်ကွင်းများ ကို ဖြတ်ရ၍ လမ်းကောင်းသည် ဟု မပြောနိုင် နွားလည်းဖြင့် မြို့သို့ အသွား တစ်နေ့ အပြန်တစ်နေ့ ကြား၌ တစ်ညမှာ လမ်း၌ ကြုံသလို အိပ်ကာ သွားလာ၍ မြို့နှင့် အတန်အသင့် ဝေးသည် ဟု ဆိုရပေသည်။ ။

မိုးတွင်းအခါ ခြေထောက်ဖြင့် ဖြတ်လမ်းက သွားလျှင် မနက် ၅နာရီ စထွက်လျှင် နေ့လယ် ၁နာရီခန့်တွင် မြို့သို့ ရောက်နိုင်၏။ လိုအပ်တာ ဝယ်ခြမ်းထားကာ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက် စောစော ပြန်လာကြသည်။ ။ ထိုရွာရှိ ဈေးဆိုင်မှာ လည်း ပိုက်ဆံ ရှိလျှင် ပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်နိုင်၏။ မရှိလျှင် ပြန်၍ ရောင်းစားနိုင်သော ပစ္စည်း တစ်ခုခုနှင့် လဲလှယ်၍ ဝယ်နိုင်သော ဈေးဆိုင်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ။

ဤကာ ပိန်းတော ရွာလေးမှ ရွာသားများ ရပ်တည်နေသော ပုံစံပင်။

ခလွမ်း ... ခွမ်း ... ခွမ်း ...

"ဟဲ့ ကိုငြိမ်းမောင် ထကြည့်ပါဦးဟ ဘယ်အိမ်ကကြောင် ဟင်းအိုး လာနှိုက်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး"

မသိန်း၏ အသံကြောင့် ကိုငြိမ်းမောင် အိပ်ချင်မှုးတူးဖြင့် ဓာတ်ဆီ မီးခြစ်ကို အမှောင်ထဲတွင် လက်ဖြင့် စမ်းကာ ရေနံဆီ မီးခွက်လေးအား မီးညှိလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ထိုမီးရောင် မှိန်သုန့်သုန့်ဖြင့် မီးဖို ရှိရာသို့ ကိုငြိမ်းမောင် ထထွက်လာသည်။ ။

အိပ်မောကျ နေရာမှ နိုးလာ၍ မျက်လုံး ဇေဝဇဝါဖြင့် မီးဖိုချောင် အတွင်းရှိ ဟင်းအိုးသို့ မျက်စိ ရောက်လာသည်။ ။ ဟင်းအိုးမှာ ဖုံးလျက်သား ပင် ပုံမပျက် ထမင်းအိုးလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျန်သည့် အိုးခွက် အလွတ်များ သည် လည်း သူ့နေရာနှင့် သူ မှောက်လျက် အနေအထားတွင် အစီအရီ ရှိနေလေ၏။

ကြောင်တစ်ကောင် လာမွေ့နှောက်သွားပြီး လန့်ပြေးသွားသည် ဟု ကိုငြိမ်းမောင် မှတ်လိုက်၏။ ရေနံဆီ မီးခွက် အလင်းရောင်အောက်မှ သမီးဖြစ်သူ၏ ကစားစရာ အရုပ်မလေးမှာ ပြီးချင်သော အနေအထားနှင့် အိုးအလွတ်တစ်ခုကို မှီကာ ထောင်လျက် ရှိနေသည် ကိုသာ တွေ့ရပြီး ကျန်သည့် အရာများ ခြေရာလက်ရာ မပျက်၍ ကိုငြိမ်းမောင် အိပ်ရာ ရှိရာသို့ ပြန်လာ လေတော့သည်။ ။

"အမဲသား ဟင်းအိုးကို ကြောင် လာဖွင့်တာလား"

"ဟုတ်လောက်မယ် မိန်းမ သူဖွင့်တဲ့ အသံကြောင့် သူ ပြန်လန့်ပြီး ပြေးသွားပုံရတယ်"

ကိုငြိမ်းမောင်လည်း ခြင်ထောင် အတွင်းသို့ ပြန်ရောက် လာပြီး သမီးဖြစ်သူ နန်းနန်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ သူမ ကတော့ တစ်နေကုန် မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့ထား၍ အိပ်မော ကျနေလေ၏။

ခဏအကြာတွင် မသိန်းမှာ သူ့အနားသို့ တိုးဝှေ့လာသောကြောင့် ကိုငြိမ်းမောင် မှိန်သုန့်သုန့်ဖြင့် လင်းနေသော ရေနံဆီ မီးခွက်လေးအား

လေပြင်းပြင်းဖြင့် မုတ်ကာ မီးစာ ငြိမ်းလိုက် လေတော့သည်။ ။
